

Streszczenie:

Praca „*De universalis vocatione ad sanctitatem in Ecclesia* (KK 39-42) w polskiej eklezjologii posoborowej (1965-2015)” stanowi próbę odpowiedzi na pytanie jak w polskiej naukowej refleksji o Kościele dokonała się asymilacja i interpretacja tej soborowej doktryny. Dlatego też dysertacja stawia sobie za cel ukazanie kwestii powszechnego powołania do świętości właśnie w kontekście i w oparciu o refleksję eklezjologiczną, gdyż taka wydaje się być intuicja wynikająca z Konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium*. Jest to zatem próba przedstawienia tematu świętości nie z perspektywy teologii duchowości, ale właśnie teologii dogmatycznej będącej systematyczną refleksją nad Objawieniem, co jest jednocześnie przypomnieniem miejsca dla tego zagadnienia w teologii systematycznej, a jest nim, eklezjologia. Chodzi więc także o odpowiedź na pytanie, dlaczego człowiek może być święty w Kościele, a zarazem, z drugiej strony, dlaczego Kościół może prowadzić człowieka do świętości?

Rozdział pierwszy dysertacji stanowi nakreślenie historycznego tła rozwoju eklezjologii w kontekście *de universalis vocatione ad sanctitatem in Ecclesia*. Następnie przedstawiony został soborowy rys redakcji Konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium* oraz jej krótka charakterystyka, co pozwoliło na ukazanie pewnego dojrzenia soborowej teologii, a w związku z tym i kontekst pojawienia się w niej V. rozdziału (O powszechnym powołaniu do świętości w Kościele). W ostatnim podrozdziale przedstawiono późniejsze dokumenty *Magisterium* w których tematyka *de universalis vocatione* została podjęta i rozwinięta, a do których najczęściej odwoływali się polscy teolodzy.

Drugi rozdział to próba przedstawienia systematycznej refleksji eklezjologicznej z tych elementów, które w polskiej eklezjologii wskazywały ideę powszechnego powołania do świętości. Stąd pierwszy z podrozdziałów odnosi się do kwestii metodologicznych i hermeneutycznych, by następnie kolejny był ukazaniem nadprzyrodzonego źródła i charakteru Eklezji. Ostatnia część tego rozdziału to przedstawienie Kościoła jako sakramentu, Ludu Bożego oraz wspólnoty, gdyż właśnie te jego wymiary stanowią narzędzie zbawczej ekonomii, służącej człowiekowi by mógł dostępować udziału w życiu Bożym.

Rozdział trzeci jest chronologiczną analizą polskiej eklezjologii posoborowej, której celem jest ukazanie pewnej zależności pomiędzy kształtowaniem się systematycznej refleksji o Kościele z recepcją soborowego nauczania, a pojawianiem się i interpretacją idei

powszechnego powołania do świętości. Ta część pracy podzielona została na cztery części, z czego trzy, to podrozdziały mające w tytułach cezury czasowe (1965-1985; 1986-2000, 2001-2015), odnoszące się do tych wydarzeń z życia Kościoła powszechnego, które dały nowe impulsy dla myśli eklezjologicznej (1985 r. – II Nadzwyczajny Synod Biskupów, 2001 – list papieża Jana Pawła II *Novo millennio ineunte* na zakończenie Roku Jubileuszowego). Ostatni podrozdział stanowił próbę scharakteryzowania posoborowego kierunku rozwoju polskiej eklezjologii w kontekście powszechnego powołania do świętości.

Ostatni rozdział pracy to z jednej strony nakreślenie egzystencjalnej perspektywy w kontekście drogi człowieka do świętości w Kościele, a z drugiej wskazanie kilku wniosków pastoralnych i aktualnych wyzwań stojących przed duszpasterstwem parafialnym. Uwzględnienie obu tych wymiarów pozwala na wyszczególnienie pewnych punktów wynikających z wcześniejszych analiz dokonanych w pracy, a które mają na celu odnieść zagadnienie *de universalis vocatione ad sanctitatem in Ecclesia* do konkretnego życia poszczególnego wiernego, jak i działalności duszpasterskiej.